

Prædiken til Midfaste

Joh. 6, 24-37

Gaver betyder faktisk en del i vores samfund. Både det at give og at få gaver. Ikke mindst for de mange kommende konfirmander er det med gaverne det nok allervigtigste.

Men ok. Gaver er også livsnødvendige for os alle sammen hele året, rundt hele livet.

Vi hørte før om israelitterne der var på flugt fra Egypten. Gud havde hjulpet dem ud. Sendt de ti plager. Han havde bedt Moses skille vandene, så de kunne gå tørskoet gennem Det Røde Hav. Men årene gik, og som vi hørte om det sidste søndag, så glemte de snart Guds gaver og lavede sig en guldkalv.

Naturligvis er 40 år lang tid, og sulten og tørsten sled på dem. Og netop som de var ved at omkomme af sult, fandt de en morgen, at jorden var dækket med et fint, tyndt, hvidt lag. Gud havde sendt en gave igen. Han havde ladet det regne med manna. Men ... det eneste de ikke måtte, var at samle til hobe, så ville alt blive fordærvet.

Men fra begyndelsen har mennesket jo villet selv og ikke hørt efter, så naturligvis samlede de ind i overflod, og næste morgen fandt de en klistret masse fuld af maddiker, ganske fordærvet og uspiselig. Så ku' de lære det, ku' de.

Da kirken blev ramt af rationalismen, blev det vigtigt at finde en forklaring, så denne historie ikke blev en begrundelse for ikke at tro eller få en ministerpost i et fornuftsstyret ministerium.

Fornuftigt ville man forklare, at Jesus gik på vandet, med, at han i virkeligheden gik i strandkanten, men fra den anden side så det ud til ... Og Jesus bespiste altså ikke store folkeskarer med fem brød og to fisk, nej, folk havde madpakker med hjemmefra, så da Jesus delte ud af sit, så gik alle i gang med at dele ud, og så var der pludselig i overflod. Ja, selv Jesu opstandelse ville man finde en rationel forklaring på.

Og sådan naturligvis også med mannaen i ørkenen. Også den fandt man en fornuftig forklaring på. For nomader i Israel oplever faktisk noget tilsvarende. Det der kaldes manna er en næringsholdig lille vækst, man finder i de tidlige morgentimer i ørkenen. Og den kan ikke gemmes uden at blive fordærvet.

Og hvorfor nævner jeg så det her? Jo, fordi symbolikken stadig er vældig stærk, selv om der findes en rationel forklaring på et fænomen. Ja, måske er symbolikken endnu stærkere. For mannaen i ørkenen er et virkelig

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 321. 117. årgang
Marts 2016
ISSN 0901-2214

godt eksempel på en af livets små gaver, som betyder så meget for overlevelsen, men som ikke kan puttes i krukke og gemmes hen til senere.

Jeg holder meget af historien om ørkenvandringen som et symbol på livet. Og her er mannaen netop et billede på en af livets gaver, som vi er afhængige af, om vi skal overleve.

Og billedet, symbolikken bliver jo endnu stærkere, hvis mannaen ikke er sådan et superunder, der daler ned fra himmelen efter moden overvejelse fra Gud.

Mannaen er ikke et billede på en af de gaver, vi kan gøre os fortjente til, hvis vi er gode nok og fromme nok. Men derimod en af de livets små gaver, som kommer til os, når vi har brug for det. Et lille drys af håb, ikke noget særligt, men alligevel livsvigtig for at finde kræfter til at gå videre på vores færd gennem livet.

Og det at man ikke kan putte sådanne gaver ned i krukke og gemme dem hen, er jo også et smukt billede på, at sådan er det i virkelighedens verden. Vi skal bruge dagen og vejen og de gaver, vi oplever, små som store. Vi skal turde se det store i det små.

Og som bibelens forfattere har gjort det: se at Gud også er med i det tilfældige og hverdagsagtige. Og vores opgave er at fatte det og fange det og gå ind til livets glæde. Brug livet i fællesskab med andre uden at der findes nogen garanti for et 'i morgen'.

Da Jesus rækker brødet til de tusinde, og de bliver mætte alle sammen, da ser de et under, der som i et gigantisk trylleri kan skabe gode forhold i landet. Sikre fulde maver og velstand og fred.

Og ja, der er en smuk teologi i, at Jesus gav sig selv som livets brød i bespisningsunderet, men der ville såmænd også være en smuk symbolik i det, hvis det var tilhørerne, der havde delt ud til hinanden.

For hvad vil det sige, at han var og er livets brød?

Jo, da Jesus levede på jorden var alle, der kom til ham livets brød for ham. Han kasserede ingen, og alle var gaver fra Gud til ham. Han delte sit liv med alle, han mødte, delte sin kærlighed og tilgivelse. Sit brød og sine fisk. Så det smittede af? ned gennem rækkerne.

Hvis vi ser det som et billede, så er vi alle sammen givet til hinanden. Vi er Guds gaver til hinanden. Ofte vil vi ikke vide af dem, der kommer til os, måske synes vi, at der er for mange, eller for få, at de er for fine eller for fattige. Til besvær.

Mennesker vi møder på vores vej kan være besværlige og irriterende og håbløse og hvorfor give dem af vores madpakke, som vi selv har tjent ind til og pakket? Men hvorfor ikke glæde os over, at der er nogen, der har brug for os? Nogen der forventer af os, at vi bidrager til dagens lille dagligdags under.

Tja, hvor ville det være rart om den emsige svigermor og den umulige søn, der kun dukker op, når der er lavvande i kassen, den snagende nabo, der vil høre nyt sladder og vennen, der ikke altid ved bedre men bedst, flygtningene og de hjemløse, ja kort sagt alle de besværlige mennesker - hvor ville det være rart, om de holdt sig på afstand. Men i dag hører vi, at de alle er en gave fra Gud. Og altså også en opgave. En betroet opgave.

Jeg bliver i dag nødt til at fortælle en historie fra facebook, som har været delt og liked mange gange. Kristina fortæller nemlig, at hun i Fakta så en ældre dame, der have købt sig, så hun ikke kunne bære poserne. Kristina tilbød sin hjælp, og da hun erfarede, at damen skulle med bussen, tilbød Kristina at køre hende hjem. De talte på turen om, hvor travlt folk har, og hvor svært det er at få tid og overskud til at tilbyde hjælp til andre, og dagen sluttede med, at den ældre dame på 92 bød Kristina ind på kaffe og hindbærsmutter. Og Kristina slutter af med ordene: "En af de bedste timer jeg længe har brugt i mit liv. Tak til livet".

Jesus siger til os, at tager vi ikke imod disse mennesker, som vi møder i den ofte travle hverdag som gaver, undere, der rækkes os af Gud, så dør vi, mens vi lever. Livet puttes i en krukke og fordærves.

Det er så klart, at Jesus som livets brød er mere, end rationalisten kan sige os. Det forpligter, at han ikke viser nogen bort, men rækker sig selv til os, når vi mødes ved nadverbordet. For her sker det særlige bytte, hvor madpakkerne deles. Vort liv bliver hans, og hans kød og blod, hans liv bliver vort.

Dér - omkring nadverbordet - er vi alle lige. Spis mit kød og drik mit blod, lyder det så til os. Og det er underforstået: og se om der så ikke følger liv og glæde med. Om du ikke kunne få øje på de dagligdags undere og små gaver, der sendes dig hver dag hele tiden. Og hvoraf der er så rigeligt, at du kan dele ud af dem, så der er nok til flere tusinde.

Kom bare med det, og se om han og hans

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

brød ikke kan gøre noget ved dig, så du kan lære at tage imod livet som en gave og nyde de små mirakler trods det, at livet til tider er en vanskelig ørkenvandring, hvor vi er tæt på at give op.

”Den, der kommer til mig, skal ikke sulte og den, der tror på mig, skal aldrig tørste. Ja den der kommer til mig, vil jeg aldrig vise bort”, siger Jesus.

End ikke rationalisten kan få mig til at tro, at Gud siger dette for at narre mig. Nej, det Gud siger, er, at selv om livet synes som en endeløs ørkenvandring, og nederlagene og afmagten får os i knæ, så står han fast og siger: Aldrig vil jeg støde dig bort.

Gud siger: Jeg er med i det dagligdags og hverdagsagtige. Brug alt, hvad I har fået givet. Brug livet med dets gaver og opgaver. Og gør det i tillid til den, der gav dig livet. At han er med os alle dage, indtil vores ørkenvandring er forbi.

Charlotte Rønhoff
Gimsing

Salmer:
10, 42, 637, 697